

явяватъ показателнитѣ членове, както ги намираме въ говора на българитѣ само по Черна и Дринъ. Обаче основата на темперамента у рупцитѣ е пакъ мизийска. Какви трърди характери и какви политични хора има тукъ! Положителнитѣ черти, за жалость, сж повече у потурнацитѣ. Християнскитѣ оазиси срѣдъ тѣхъ проявяватъ слѣдитѣ на приниженостъ прѣзъ робскитѣ вѣкове: спекулативни сж, а тѣй като сж боравили съ гръцки капитали (отъ Егейския брѣгъ), то и сега има гъркомани деже въ Ахжчелеби, на старата българска граница.

И при най-обособенитѣ групи на българското племе, послѣдното има своя народна психология. Българинътъ е невѣрникъ въ мисълтъта си — песимистъ, а въ чувството си довѣрчивъ простодушенъ, Мнителносътъ до песимизмъ прави българина фаталнистъ. Срѣщу това обаче той има хубавитѣ чувства и непосредственъ панвitetъ на единъ възроденъ младъ народъ. И все пакъ ние сме реалисти, голѣми, груби реалисти. А въ единъ срѣдновѣковенъ ржкописъ, запазенъ въ Ватликанската библиотека, сме характеризирани така: „българитѣ се биятъ, като бѣсни вълци“. Ще рѣче нѣкога е било, както и доскоро бѣше. А въ нашитѣ междуселски свади за мери, моми, за партии, колко, жертви имаме дадени! Не се ли обусновва това и отъ пламенния темпераментъ на романтична натура?

Прочие, ако въ мирскитѣ си огношения ние сме реалисти, а въ боеветѣ проявяваме пламенъ темпераментъ, който е горѣщъ-романтиченъ, дали нѣмаме основание да допуснемъ, че нѣкога нашия народъ, въ страшно душевно раздвоение сж го прѣсѣздали до неузнаваемостъ?

Причинитѣ, които докарватъ Богомилството идатъ да вдигнатъ завѣсата на това раздвоение.

Богомолството покрусилъ златния вѣкъ на Симеона и погребалъ вървото ни царство.

При второто царството пакъ то откри дебритѣ на Стара-Планина за турскитѣ пълчища.

Богомолството извикано отъ идѣщи изъ Азия религиозни и философски построения достига до отричане на брака, като обявява жената за „носителка на мамонщина“ и погазва снова възродително начало, което Християнството символизира въ Богоматера. То продължава 4 вѣка.

Екзалтирани български сектанти сж проповѣдали, че човѣкъ е духъ-Богъ, заключенъ въ сатанайловата коруба-плъттъта, и че божественното начало може да се спаси само, когато се отрече всичко земно: Домъ и челѣдъ, родъ и родина . . .

Така ни заварва нахлуването на Турцитѣ, и едва къмъ срѣдата на турското владичество у насъ изчезватъ всѣкакви слѣди отъ Богомилството.

Жената се въздига отново на майчиния пиедесталъ. Въз-